

רע"פ 8421/15 - ישעיה צבי וויל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8421/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ישעיה צבי וויל

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 20.10.2015, בע"פ 43139-05-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' נועם; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: י' נועם; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם), בע"פ 43139-05-15, מיום 20.10.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ - סג"נ), בת"פ 63736-01-14, מיום 10.7.2014, אך התקבל בחלקו הערעור על גזר הדין (כב' השופט א' חן - נשיא), מיום 10.5.2015.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, אשר הושת על המבקש. בהחלטתי, מיום 8.12.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש, עד להחלטה בבקשה לרשות ערעור.

עמוד 1

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו "ריבוי עבירות" של מעשים מגונים בקטין, שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על-פי כתב האישום, במשך כארבע שנים, בעת שהיה י', יליד 14.9.1991 (להלן: המתלונן), כבן 13-17 שנים, נהג המבקש, בן דודו של אביו של המתלונן, לבצע בו מעשים מגונים. המבקש, כך נטען, נהג להיפגש עם המתלונן ביחידות, בביתו של המבקש, ובאותן הנסיבות היה נוגע באיבר מינו של המתלונן; משפשף את איבר מינו של המתלונן, עד אשר הגיע לפורקן מיני; ומצמיד בין איברי המין של השניים.

יצוין, כי כתב האישום המקורי ייחס למבקש, בנוסף, עבירה של מעשה סדום בקטין, שטרם מלאו לו 16 שנים, לפי סעיף 347(א)(1) רישא לחוק העונשין.

4. ביום 10.7.2014, נערך בבית משפט השלום דיון בעניינו של המבקש, במהלכו הודיעו הצדדים על הסדר טיעון, במסגרתו הודה המבקש במיוחס לו, בכפוף לתיקונו של כתב האישום. כעולה מפרוטוקול הדיון:
"בא-כוח [המשיבה]: הגענו להסדר טיעון לפיו [המבקש] יודה בכתב האישום המתוקן, שתימחק עבירה של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 [...]. כמו-כן במקום עבירות רבות יירשם מספר עבירות. יתר הסעיפים יישארו כפי שמופיעים בכתב האישום המקורי [...]."

בא-כוח [המבקש]: אני מאשר את ההסדר. הסברתי [למבקש] כי בית המשפט אינו כפוף להסדר הטיעון.

[המבקש]: אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

(עמ' 2 לפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום)

על יסוד הודאתו, הורשע המבקש במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

5. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם את חומרת מעשיו של המבקש, נתן בית משפט השלום את דעתו לערכים המוגנים שבבסיס עבירות אלו, הנוגעים להגנה על שלומם וביטחונם האישי של הקטינים. בית משפט השלום הדגיש, בהקשר זה, כי המבקש ניצל את תמימותו של הקטין, את גילו הצעיר, ואת קרבתו המשפחתית אליו, על מנת לרכוש את אמונו לצורך סיפוק צרכיו המיניים. מנגד, כך נקבע, מן הראוי ליתן את הדעת לעובדה שהמעשים לא בוצעו תוך שימוש באלימות, בכוח ובאיומים. על רקע זה, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה נע בין שנתיים לשלוש שנות מאסר לריצוי בפועל. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, נזקפו לזכותו הודאתו באשמה; נסיבותיו האישיות; ועברו הפלילי הנקי. לחובתו של המבקש, זקף בית משפט השלום את היעדר נטילת האחריות על-ידי המבקש למעשיו, באשר הוא "מעביר את האחריות לאירוע לכתפי המתלונן"; ואת תפיסותיו המעוותות של המבקש בנוגע למעשיו, כפי שמשקפות מעמדת שירות המבחן בעניינו. על יסוד שיקולים אלו, דן בית משפט השלום את המבקש ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. עוד הושתו על המבקש 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו

ממאסר, אחת מעבירות המין המופיעות בסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין; קנס כספי, בסך 5,000 ₪; ופיצוי כספי למתלון, בסך 20,000 ₪.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בירושלים, הן על הכרעת דינו של בית משפט השלום; והן על גזר הדין. בערעורו טען המבקש, כי הוא לא התכוון להודות בביצוע של מספר עבירות של מעשים מגונים במתלון, אלא אך ורק במעשה אחד, והודאתו נמסרה, לפיכך, שלא בהסכמתו. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי לדחות טענה זו. פרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, כך נקבע, אמנם משקף את הסכמתו של המבקש לביצוע של מספר עבירות. לפיכך, ולנוכח העובדה שהמבקש היה מיוצג, אין מקום לקבל את כפירתו, בשלב זה, בנאמר באותו הדיון. יחד עם זאת, בשים לב לכך שבית משפט השלום נתן דעתו, במסגרת גזר הדין, לעובדת כתב האישום, לפיה המבקש ביצע מעשה סדום במתלון, על אף שעבירה זו נמחקה מכתב האישום, בהסכמת הצדדים, ראה בית המשפט המחוזי להקל בעונשו של המבקש. לפיכך, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו של המבקש ל-20 חודשי מאסר בלבד (במקום 24 חודשים). יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

הבקשה לרשות ערעור

7. המבקש, אשר אינו מיוצג, הגיש את הבקשה לרשות ערעור שלפניו, במסגרתה טען כי שגה בית משפט השלום בכך שהרשיעו במספר עבירות של מעשים מגונים. לשיטתו של המבקש, הדברים אותם סיכם עם בא-כוחו הראשון, עובר להודאתו במיוחד לו, היו שונים מהותית מן הדברים שהופיעו בפרוטוקול הדיון, בפועל. המבקש הוסיף, בהקשר זה, כי בא-כוחו הצהיר בפניו מפורשות, כי אין זה משנה בכמה עבירות הוא יורשע, בסופו של יום, ועודד אותו להגיע להסדר טיעון כאמור, חרף רצונו. המבקש ציין, אפוא, כי העבירות שביצע הסתכמו במעשה מגונה אחד, אותו ביצע המתלון במבקש, למורת רוחו של האחרון. עוד נטען, כי תוכן פרוטוקול הדיון אינו משקף נכונה את שנאמר בו, באשר המבקש לא הודה מעולם בעובדות כתב האישום המתוקן. זאת, תמך המבקש בעובדה שהוא מתקשה בשפה העברית. לבסוף טען המבקש, כי היה מקום ליתן את הדעת להיסטוריה האישית והמשפחתית של המתלון, דבר אשר יש בו כדי להסביר את העצמת התלונה שהוגשה נגד המבקש.

יצוין, כי בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לייצוגו בהליך זה על-ידי הסנגוריה הציבורית, ולכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

8. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים יוצאי דופן, המעוררים שאלה משפטיות עקרוניות או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטניים של הצדדים לבקשה, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 8977/15 עוז נ' מדינת ישראל (31.12.2015); רע"פ 8923/15 לוטפי נ' מדינת ישראל (31.12.2015); רע"פ 9025/15 הרשמן נ' מדינת ישראל (30.12.2015)). לאחר בחינת הבקשה שלפניי על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי היא אינה נמנית על המקרים המצדיקים מתן רשות ערעור. זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות כבדות משקל; היא נוגעת בברור לעניינים הקונקרטיים של הצדדים להליך; ואין חשש מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש. די בטעם זה, כשלעצמו, כדי לדחות את הבקשה שלפניי. משכך, לא ראיתי, בנסיבות דנן, להיעתר לבקשה למנות למבקש סנגור, מטעם הסנגוריה הציבורית.

9. למעלה מן הנדרש, אוסיף כי אינני מקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. טענות אלו ממוקדות, בעיקרו של דבר, באמור בפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום. ככל שלמבקש היו השגות כלשהן כלפי תוכן הדברים, היה עליו "להניף דגל אדום" ולהגיש בקשה לתיקון הפרוטוקול, בשלב מוקדם יותר של ההליך, טרם מתן גזר הדין בעניינו, ובוודאי שלא בשלב הערעור בפני בית המשפט המחוזי. עוד אין לקבל, לטעמי, את טרונייתו של המבקש בנוגע להתנהלותו של בא-כוחו הראשון. כפי שציינתי, לא אחת, בהקשר זה, לא ניתן לקבל את התופעה, לפיה עם סיומו של הליך משפטי יפנה אחד הצדדים ויטען בעלמא כי בא-כוחו פעל ללא ידיעתו וללא הסכמתו. טענה כגון דא, גם אם היא כנה, ראויה להתברר באופן ממצה עם עורך הדין שכלפיו מופנית הטענה. בהתאם לכך, אין לקבל מצב בו דברים אלו נטענים כלאחר יד, מבלי, שלכל הפחות, מצורפת תגובתו של עורך הדין לטענות המופנות כלפיו (רע"פ 7793/15 נג'אר נ' מדינת ישראל (19.11.2015); רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014)). בבקשה זו, המבקש לא צירף כל אסמכתא לטענותיו כלפי בא-כוחו הראשון, וממילא לא צירף את תגובתו של עורך הדין לנטען כלפיו. מצב כגון דא, כאמור, אין בידי לקבל.

10. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

לפיכך, מתבטלת בזאת החלטתי, מיום 8.12.2015, בנוגע לעיכוב ביצוע העונש. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן, ביום 24.1.2016, עד השעה 09:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשע"ו (3.1.2016).

ש ו פ ט